

LAUREN ASHER

Redeemed

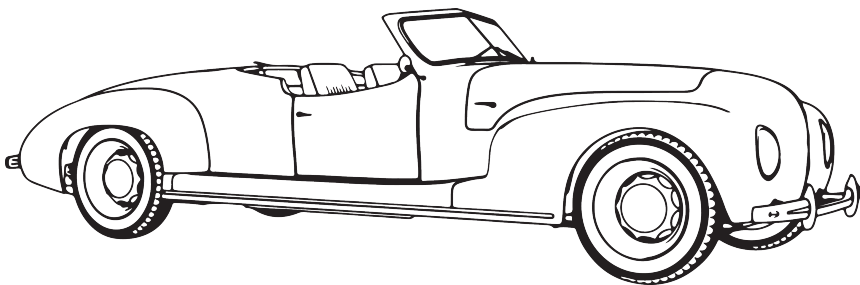
DIRTY AIR 4

Vertaald door Nikki Greveling

Amsterdam · Antwerpen

*Voor iedereen die durft te dromen,
zelfs op de donkerste dagen.*

PROLOOG

Santiago

DRIE JAAR GELEDEN

Het gebrul van de fans in het publiek voedt de adrenaline die zich in me opbouwt. De lampen van de Grand Prix in Silverstone reflecteren op de motorkap van mijn rode Bandini-auto. Zweet druipt van mijn rug door de hitte van de trillende motor achter me.

Ik haal diep adem en hou die vast terwijl elk van de vijf lampen uitgaan.

Vamos. Ik trap het gaspedaal in. De banden piepen terwijl ik over het rechte stuk raas. Noah, mijn zwager en de beste F1-coureur, leidt de groep racers. Zijn achterbumper is zo dichtbij dat ik hem bijna raak terwijl ik achter hem door de eerste bocht ga.

De vochtigheid in de lucht na een regenbui zorgt ervoor dat het

vizier van mijn helm beslaat terwijl we ronde na ronde racen. Het gladde wegdek stelt mij en mijn banden op de proef. Ik schuif het beschermende vizier een stukje omhoog, zodat ik de warme lucht in mijn mond kan uitademen door het gat.

Mijn longen trekken samen bij elke zware ademhaling. Ik vecht door de vermoeidheid heen en probeer om Noahs auto heen te komen. Hij blijft op het midden van de baan rijden en maakt het me onmogelijk om zijn eerste plek in te pikken.

‘Hou je auto beter onder controle bij bocht vier. Je rijdt slordig omdat het nat is daarbuiten,’ zegt James Mitchell, Bandini’s teambaas, in mijn oortje.

‘Begrepen.’ Ik pak het stuur steviger vast en focus op de weg.

Bocht na bocht blijf ik Noah bijhouden. Ook al is hij familie en mijn teamgenoot, we snakken ernaar om elkaar zo vaak mogelijk te overtroeven. Maar samen zijn we een onverslaanbaar Bandini-team en nemen we het op tegen de rest.

Noah rijdt de pitstraat in als hij nieuwe banden nodig heeft en laat de baan en zijn eerste plek open voor mij. Dit is mijn kans.

Alles is van belang. Elke ademhaling, elke draai van een wiel, elke verdomde seconde die wegtikt.

Mijn hart begint sneller te kloppen als ik nogmaals langs de Grandstand schiet, die één waas aan juichende fans is. Mijn lichaam trilt van een vlaag energie. Het gevoel valt met niets anders te vergelijken. Ik ben nog nooit high geweest, maar ik kan me voorstellen dat het gevoel hierop lijkt: opwindend, alsof je de hele wereld aankunt. Ik glimlach achter mijn helm terwijl ik de menigte voorbijrijd.

Noah keert met volle kracht terug en rijdt om me heen op een recht stuk. Zijn banden gieren terwijl hij bij een bocht op de remmen trapt.

Ik druk op de knop om van versnelling te veranderen. ‘Klootzak. Probeert altijd de schijnwerpers voor zichzelf te houden.’

‘Onze computers laten zien dat er een lichte bui zit aan te komen. In hemelsnaam, let op de natte stukken en voorkom een botsing met Noah.’ James’ stem echoot in mijn oor.

‘Mogen we straks wisselen van banden vanwege de regen?’

‘Ik geloof dat het elk moment kan gebeuren. Hou vol.’ James dempt zijn microfoon weer.

Noahs banden laten een waas aan druppels achter in de lucht. Mijn zicht wordt steeds meer belemmerd als Noah voor steeds meer water op mijn helm zorgt. Ik veeg met mijn handschoen over mijn vizier, om zo van de condens af te komen.

Als ik weer kan zien, pak ik het stuur met beide handen vast. Mijn adem stekt in mijn keel als ik over een erg nat stuk rijd.

Eén ademhaling. Eén draai. Eén seconde om alles kwijt te raken.

Ik verlies de controle. Mijn auto schiet voorbij de bocht die ik zou moeten nemen. Alles gaat mis terwijl ik het nutteloze stuur vastgrijp.

‘Shit. Shit. Shit!’ Ik trap met mijn sneaker op de rem, maar niets werkt om mijn auto genoeg te vertragen.

‘Santiago, fuck! Zet je schrap!’ James roept nog iets anders, maar ik hoor hem niet boven het gonzen van mijn bloed in mijn oren uit.

Alles wordt wazig terwijl mijn auto met driehonderd kilometer per uur over het grind raast. Mijn auto snelt op de beschermende barrière af zonder te vertragen. De voorvleugel van mijn auto raakt de banden in de betonnen blokkade. Rubberen banden vliegen rond en doen niets om mijn raceauto te beschermen tegen de drastische impact.

Mijn tanden klappen op elkaar en mijn lichaam wordt door de klap door elkaar geschud. Withete pijn schiet door mijn rechterbeen. Mijn hart raast in mijn borst en mijn ademhaling klinkt oppervlakkig. Elk deel van mijn lichaam doet pijn. Ik knipper de tranen terug terwijl mijn handen trillen op het stuur.

‘Santiago, gaat het? Het veiligheidsteam is onderweg!’ roept James. De trilling in zijn stem verraadt zijn angst.

Fuck. De wereld draait terwijl ik de schade in me opneem. Mijn bumper is net een prop metaal en de rechterkant heeft de meeste schade opgelopen. Rook krult achter me op en belemmert mijn zicht.

Ik kom omhoog uit mijn stoel. Een scherpe pijn schiet door mijn

lichaam, waardoor ik op mijn tong moet bijten. 'Ik heb medische hulp nodig. Nu.' Mijn woorden komen er kreunend uit.

James vloekt in de microfoon. 'Kun je uit de auto klimmen en achter de veiligheidsbarrière gaan staan?'

Veiligheidsbarrière? Wat een grap, aangezien die me helemaal niet veilig heeft gehouden.

Ik probeer mijn harnas uit te doen, maar nog een vlaag pijn ontlokt me een kreun. 'Nee. Fuck. Ik kan niet staan.' Ik probeer met mijn tenen te wiebelen, maar mijn rechtervoet blijft verdoofd. 'Ik kan me niet bewegen! *Ay, Dios. Fuck, fuck, fuck.*'

Negatieve gedachten vullen mijn hoofd terwijl de paniek in me opbouwt. *Waarom kan ik me niet bewegen? Waarom kan ik niet uit deze auto klimmen? Ga staan! Doe iets!*

Alles wat ik doe, gaat gepaard met een scherpe steek pijn. Mijn zicht wordt wazig en zuur komt omhoog in mijn keel.

'Santi! Het veiligheidsteam is er bijna.' De stem van mijn zus weerklinkt in de verte terwijl ze naar de barrière stapt die ons scheidt. Haar bezorgde bruine ogen staren me aan terwijl ze de metalen ringen van het hek voor zich vastpakt.

'Maya. *No te preocupes!* Ik probeer haar gerust te stellen terwijl ik het stuur losmaak van mijn dashboard en over de voorvleugel gooi. Mijn lichaam schokt weer door die beweging en ik voel nog een vlaag pijn in de rechterkant van mijn lichaam.

'Ze halen je er wel uit! Stop met bewegen!' Maya's stem klinkt steeds luider terwijl ze om medische hulp roept.

'Ik zou niet eens kunnen opstaan al zou ik het willen.' Mijn lichaam wordt warm terwijl het zweet over mijn gezicht drupt. Alles om me heen vertraagt terwijl ik de pijn in mijn been probeer te bevatten. *Voelt het zo om in shock te zijn?*

De adrenaline verlaat me als een leeglopende ballon. Mijn zicht flakkert terwijl ik bij bewustzijn probeer te blijven. Maya trekt aan haar bruine haar en probeert mijn aandacht te vangen, maar ik reageer niet.

Het kost moeite om haar woorden tot me te laten doordringen en mijn lichaam wil ermee stoppen.

Het veiligheidsteam haast zich naar me toe. Ze vuren vragen op me af waardoor mijn ongemak alleen maar toeneemt. Met moeite leg ik mijn situatie uit en ze doen hun best om me eruit te krijgen.

Maya komt bij me staan en houdt mijn hand vast. 'Het komt wel goed. De ambulance is onderweg.' Tranen glijden over haar wangen.

'Het doet zo fucking veel pijn. Ik denk dat ik elk moment bewusteloos kan raken.'

'Quédate conmigo.'

Ik kan de groeiende paniek in me niet tegenhouden als ik uit de auto word getrokken.

'Maya,' piep ik.

Iemand dwingt haar mijn hand los te laten terwijl ze me op een werfplank leggen.

'Het komt goed. Ze zullen je goed helpen!' roept ze boven het geschreeuw van de crew en de sirenes uit.

De lichten van de ambulance flitsen om me heen. Ik wil niet toegeven aan de duisternis, maar de verblindende pijn in mijn been heeft een ander plan met me. Ik verlies het bewustzijn en tegelijkertijd mijn droom om nog een kampioenschap te winnen.

De geur van ontsmettingsmiddel raakt me als eerste. Ik trek mijn neus op bij de mix van alcohol en dennennaalden. Mijn ogen branden terwijl de felle plafondlampen scherp worden.

Het duurt even voordat ik weet waar ik ben. Piepende machines matchen met het steeds snellere bonzen van mijn hart. Een infuusnaald prikt in mijn hand, vastgemaakt aan zakken vloeistoffen.

Ik knipper en dwing mijn ogen te focussen. Mijn wazige brein wil niet begrijpen waarom ik in een ziekenhuisbed lig.

'Ay Dios, ya estas despierto.' Mijn moeder staat op van een stoel tegenover me en trekt mijn hand in de hare. Haar bruine haren zitten in een slordig knotje en de kreukels in haar kleren passen bij die in haar gezicht.

Maya en mijn vader lopen naar de andere kant van mijn bed. Noah staat achter mijn zus, met zijn armen om haar lichaam.

'Mami? Papi? Wat doen jullie hier?' zeg ik hees.

Mijn vader haalt een hand door zijn grijze haar, waardoor de lokken alle kanten op staan. Zijn bruine ogen reflecteren dezelfde zorgen als bij de rest.

Wat gebeurt er?

Mijn moeders bruine ogen glinsteren terwijl ze naar me kijkt. *'Mi carino.'* Ze snikt terwijl ze zichzelf boven op me werpt. De plotselinge beweging schokt mijn lichaam.

Wat de fuck? Mijn moeder huilt nooit zo. Niet eens toen ze nauwelijks de rekeningen konden betalen, of toen ze elk jaar op mijn verjaardag moest werken. Zelfs niet toen pap zijn baan kwijtraakte, waardoor het haast onmogelijk voor mij werd om aan een kartrace mee te doen. Ze is altijd een strijder geweest.

Ik til mijn vrije arm op en sla die om haar bevende lichaam heen. *'Estoy bien, Mami.* Het komt wel goed met me. Het was maar een ongeluk.'

Maya legt een trillende hand op mijn schouder. *'Santi...'* De manier waarop ze naar me kijkt, zorgt ervoor dat de piepende machine overuren maakt. Haar blik laat alle alarmbellen in mijn hoofd afgaan en ik snap niet waarom.

Mijn brein werkt in een slakkentempo om alles in te halen. *'Wat is er aan de...'*

Een oudere dokter loopt de kamer binnen en onderbreekt me. Hij bladert door een paar papieren op zijn klembord. *'O, mooi. Ik ben blij te zien dat je wakker bent, Santiago.'*

'Wie ben jij?'

Hij glimlacht. 'Ik ben dokter Michaelson. We zijn erg opgelucht dat je weer bij bent en praat. We maakten ons allemaal erg zorgen om je, vooral je familie. Je hebt een traumatische ervaring meegemaakt.'

'Waarom ben ik hier?' Mijn wenkbrauwen kruipen naar elkaar toe.

Zijn glimlach blijft stralend en warm op zijn gezicht zitten, maar mijn hartslag bedaart niet. 'Je bent aan het herstellen van een operatie. Ik ben de dokter die je gaat helpen door het hele proces heen te komen.'

'Operatie? Waarom heb ik jou nodig?'

Iets van wat ik zeg, zorgt ervoor dat mijn moeder mijn schouders vastpakt. Haar nagels drukken in het ziekenhuisgewaad dat ik aanheb. Nog een snik verlaat haar mond en het geluid raakt me in mijn borst.

De dokter schraapt zijn keel. 'Je hebt de afgelopen vierentwintig uur veel meegemaakt. Ik kan zien dat je een sterke man bent. Ervaar je momenteel pijn?'

Pijn? Alles in me voelt... verdoofd. Niet zoals ik me normaal gesproken voel na een botsing, waarna mijn ledematen en hoofd pijn doen. Het is net alsof iemand een resetknop op mijn lichaam heeft ingedrukt en ik nog steeds aan het opstarten ben.

'Nee. Ik voel niks.' Ik begin nijdig te worden als ik de dokter aankijk.

Daar is die blik weer. Iets in zijn ogen valt niet goed bij me.

De dokter onderzoekt mijn lichaam en werpt me dan weer een geruststellende lach toe. 'Het spijt me dat we elkaar op deze manier moeten ontmoeten. Ik ben een grote fan van je.'

Mijn hartslagmeter begint sneller te piepen als de dokter van mij naar mijn familie kijkt. 'Als je het goed vindt, Santiago, dan wil ik je even alleen spreken.'

Niemand zegt verdomme iets. Niemand maakt aanstalten om de kamer te verlaten. Het is verdomme zo stil dat het gedrup van mijn infuus meer geluid maakt dan de mensen om me heen.

Wat de dokter ook te zeggen heeft, het kan niets goeds zijn. *Fuck. Is het kanker? Een scheur in een van mijn organen? Waarom zou ik überhaupt geopereerd moeten worden?*

Ik knijp in mijn vuisten, niet zeker wetend of ik dit wel alleen kan. 'Wat je ook te zeggen hebt, het kan in het bijzijn van mijn familie.'

Dokter Wat-zijn-naam-ook-is begint te fronsen terwijl hij diep ademhaalt. 'Je bent momenteel zwaar onder de invloed van medicijnen, dus het spijt me voor de mogelijke verwarring die je nu ervaart.' Hij loopt naar het voeteneinde van mijn bed. Zijn warme lach valt heel even weg en iets flitst op zijn gezicht wat ik niet wil zien. Het feit dat ik arm ben opgegroeid en een underdog ben geweest, betekent dat ik medelijden herken. En het gezicht van de dokter is een en al medelijden. Ik ben van mijn stuk gebracht, omdat ik er al een tijdje niet mee ben geconfronteerd. Niet sinds ik hogerop ben geklommen en iemand ben geworden. Niet sinds ik mijn droom leef en het aan iedereen bewijs die ooit aan me heeft getwijfeld.

Een druppel zweet glijdt over mijn voorhoofd. 'Voor de dag ermee. Je maakt me zenuwachtig.'

De dokter begint nog heviger te fronsen. 'Het spijt me erg, Santiago, maar je hebt een zeer traumatisch ongeluk gehad.'

'Je meent het. Zeg het nou maar gewoon,' snauw ik.

Maya hapt plotseling naar adem. 'Santi.'

'Het is al goed. Ik kan me voorstellen dat dit stressvol is en ik help je niet bepaald. Bovendien zijn stemmingswisselingen en verwarring normaal bij de hoeveelheid morfine die ze je hebben gegeven tegen de pijn.' Zijn blik gaat van mijn gezicht naar de onderkant van mijn lichaam.

Ik verstrak.

Hij laat zijn adem bevend los. 'Ik wil dat je weet dat het ongeluk niet jouw schuld was. Er was absoluut niets wat je had kunnen doen om te veranderen wat er is gebeurd. Het spijt me dat ik je moet vertellen dat we je botten onder je rechterknie niet konden redden. Ze zijn door de impact verbrijzeld, samen met het kraakbeen, er was niets meer over waarmee we in de operatiekamer konden werken. We zijn er wel in geslaagd om een amputatie uit te voeren om de rest van je been te redden...'

Alles om me heen stopt. Het gezoem van de machines. Het gesnik

van mijn familie terwijl ze in huilen uitbarsten. De hele wereld vervaagt naar een grijze kleur, zo donker dat hij bijna zwart is. Eén woord raakt me als een hamer op mijn hoofd.

Amputatie.

Amputatie.

Amputatie?

Ik grijp de deken vast die over het onderste deel van mijn lichaam ligt. Mijn maag verdraait door de kreet die mijn moeder slaakt terwijl ze zich omdraait naar mijn vader.

Ik overweeg om mijn familie te vertellen dat de dokter het mis heeft. Hij móét het wel mis hebben. Maar iets houdt me tegen als ik de deken met bevende vingers optil.

Er is één seconde voor nodig om mijn wereld te laten instorten. Eén seconde om me te realiseren dat mijn leven voorbij is voordat het goed en wel is begonnen. Eén seconde om te wensen dat ik alles kon terugnemen.

Ik staar naar mijn lichaam. Mijn rechterbeen zit in het verband en ziet er zo verkeerd uit. Zo fucking verkeerd dat ik er nauwelijks naar kan kijken terwijl het zuur omhoogkomt in mijn keel. Ik kokhals en kijk weg. Iemand legt een plastic bakje op mijn borst terwijl de gal uit mijn mond komt.

Ik heb nog nooit zo'n soort pijn ervaren. Emotionele pijn op het randje van fysiek, alsof iemand een bom in mijn borst heeft laten afgaan.

Ik heb geen idee wie de deken over mijn lichaam legt, maar ik ben er dankbaar voor. Ik knijp mijn ogen dicht en vertel mezelf dat niets hiervan echt is. Maar mijn brein heeft andere plannen met me en laat me nergens anders aan denken dan aan mijn been.

Alles onder mijn rechterknie is weg. De voet waarmee ik op het pedaal druk. De spieren in mijn kuit die ik dagelijks train in de sportschool om sterker te worden. Het deel van mezelf waar ik elke race op reken, is weg, alsof het nooit heeft bestaan.

Tranen ontsnappen aan mijn ogen. Ik haat het gevoel ervan als ze over mijn wangen glijden. Ik veeg ze vlug weg, aangezien ik niet wil dat

iemand me zo ziet instorten. Alles blijft onheilspellend stil terwijl mijn wereld afbrokkelt. Een lege ruimte verschijnt in mijn borst waar ooit mijn hart zat; het past bij mijn ontbrekende been.

De stem van de dokter verbreekt de stilte. 'Het spijt me erg, Santiago. Ik heb veel hoop dat je vlug zult herstellen. Het is normaal voor onze patiënten om zich overweldigd te voelen door de schok...'

'Schok? Weet je wat pas schokkend is? Dat ik erachter kwam dat mijn zus datete met de enige man die ik niet in haar leven wilde hebben. Of misschien toen ik erachter kwam dat ik een contract kreeg bij het allerbeste F1-team nadat ik nog maar een paar jaar aan het racen was. Dit? Dit is fucking catastrofaal,' sis ik. 'Dus doe niet alsof dit iets anders is dan een doodvonnis.' Ik staar naar de dokter met zoveel haat als ik kan opbrengen. Haat voelt beter dan het verdoofde gevoel in mijn bloed, dat alles uitwist wat ik ooit was. Haat is iets waar ik me aan kan vasthouden. Haat is iets wat ik me kan herinneren als al het andere verdwijnt.

'Santiago.' Mijn vader spreekt op een zachtmoedige toon en klinkt niet zo zelfverzekerd als altijd.

Ik kan het niet opbrengen om me er iets van aan te trekken of om me te verontschuldigen. Ik kan het niet opbrengen om ook maar iets te doen.

'Ik wil iedereen weg hebben,' zeg ik, zacht, maar de woorden zijn duidelijk.

Mami begint harder te snikken. Papi trekt haar tegen zijn borst en dempt zo haar geluiden.

'Je moet nu niet alleen zijn.' Maya's kleine hand pakt mijn schouder vast.

Noah staat achter haar als de fucking schaduw die hij is. Ik kan hem niet aankijken. Als ik zijn aanwezigheid erken, dan word ik aan alles herinnerd wat ik heb verloren. Mijn levenswerk uitgeveegd in minder dan vierentwintig uur tijd.

'Alles is weg. Eén verkeerde zet en mijn hele leven is voorbij. Eén stomme handeling achter het stuur aan de verkeerde kant van het asfalt.' Ik verberg mijn gezicht achter mijn bevende handen. Ik wil niet dat

iemand mijn pijn of mijn tranen zien, want het voelt alsof er dan nog iets van me gestolen wordt. Mijn trots. Mijn mannelijkheid. Mijn waardigheid. Alles is van me afgepakt na een stomme fout. Eén vernietigende fout die mijn carrière beëindigt.

Fuck.

Die mijn leven vernietigt. Een fout die mijn leven vernietigt.

‘Je leven is niet voorbij. We gaan dit oplossen,’ zegt Maya luid boven mijn ademhaling uit.

Noah legt zijn hand boven op de hare en knijpt harder in mijn schouder. ‘Je leven is niet voorbij, want ik sta niet toe dat je opgeeft. Dit is niet het einde.’

Ik weiger naar hem op te kijken. Mijn familie negeert wat ik heb gezegd en staat naast me terwijl ik in stilte uit mijn plaat ga en me overgeef aan de emotionele en fysieke pijn.